

Ongewenst

Kristina Ohlsson

Ongewenst

the house of books

Oorspronkelijke titel

Askungar

Uitgave

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Kristina Ohlsson 2009

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2010 by The House of Books,

Vianen/Antwerpen en Edith Sybesma

Vertaling

Edith Sybesma

Omslagontwerp

Nina Leino

Omslagfoto

Getty Images/Roger Simon & Stephen Oliver

Foto auteur

Peter Knutson

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2812 7

D/2010/8899/76

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Thelma

DEEL I

Dwaalsporen

MAANDAG

ALS HIJ ZIJN gedachten de vrije loop liet, gingen ze om de een of andere reden vroeg of laat altijd weer naar het dossier. Meestal gebeurde dat 's nachts.

Hij lag doodstil in bed en zag een vlieg bewegen over het plafond. Van duisternis en rust hoefde hij het niet te hebben. Het was net of hij weerloos werd wanneer de zon verdween en de vermoeidheid en het duister tevoorschijn kropen en hem omsloten. Weerloos zijn strookte absoluut niet met zijn aard. Een groot deel van zijn leven had hij op zijn hoede moeten zijn, op alles voorbereid. Ondanks jaren van oefening vond hij het verschrikkelijk moeilijk om met één oog open te slapen. Om paraat te staan moest je wakker zijn. Hij was het gewend om wakker te zijn. En hij was het gewend om niet toe te geven aan de vermoeidheid die in zijn lichaam bleef hangen als hij het slaap ontzegde.

Hij constateerde dat hij al een hele poos niet meer huilend wakker werd 's nachts. Zijn herinneringen kwelden en verzwakten hem allang niet meer. Zo bekeken was hij een heel eind gekomen in zijn streven naar rust.

Maar toch.

Als hij zijn ogen stijf dichtkneep, en als het doodstil was om hem heen, kon hij haar voor zich zien. Hij zag hoe haar zwaarlijvige gestalte zich losmaakte uit de donkere schaduwen en schommelend op hem af kwam lopen. Heel langzaam, zoals ze altijd liep.

De herinnering aan haar geur deed hem nog steeds kokhalzen. Donker, zoet en stoffig. Onmogelijk om in te ademen. Net als de geur van de boeken in haar bibliotheek. Hij hoorde haar stem: 'Dwarskop, niets-nut,' siste de stem. 'Waardeloos misbaksel.'

Vervolgens stak ze een hand naar hem uit en pakte hem beet.

Die woorden werden altijd gevolgd door pijn en straf. Door vuur. De herinnering aan het vuur leefde nog voort in delen van zijn lichaam. Hij streek graag met zijn vinger over de littekens; dan wist hij dat hij het had overleefd.

Toen hij nog heel klein was, dacht hij dat hij straf kreeg omdat hij altijd alles fout deed. Daarom probeerde hij, volgens de logica van een kind, alles goed te doen. IJverig en wanhopig. Toch was het nog steeds altijd fout.

Toen hij ouder werd, begreep hij het beter. Het was gewoon nooit goed. Hij werd niet alleen gestraft voor zijn verkeerde daden; zijn hele wezen deugde niet, het was verkeerd dat hij er was. Hij werd gestraft omdat hij bestond. Als hij er niet was geweest, was *zij* nooit overleden.

‘Was je maar nooit geboren!’ brulde ze recht in zijn gezicht. ‘Je bent slecht, slecht, slecht!’

De tranen die daarna kwamen, na het vuur, moesten altijd stil zijn. Heel stil, zodat zij het niet hoorde. Want dan kwam ze altijd terug. Altijd.

Hij wist nog dat die beschuldiging heel lang veel angstgevoelens bij hem had opgeroepen. Hoe moest hij ooit in het reine komen met datgene waaraan hij zich volgens haar schuldig had gemaakt? Hoe zou hij zijn schuld ooit kunnen afkopen, wat kon hij doen om het goed te maken?

Het dossier.

Hij zocht het ziekenhuis op waar *zij* behandeld was en las *haar* patiëntendossier. Vooral om een indruk te krijgen van de omvang van zijn misdrijf. Toen was hij al meerderjarig. Meerderjarig, maar door zijn wandaden belast met een schuld die hij nooit zou kunnen inlossen. De inhoud van het dossier veranderde hem echter volkomen onverwacht van een schuldige in een vrij man. Met de bevrijding kwamen kracht en herstel. Hij kreeg een nieuw leven en er waren nieuwe, belangrijke kwesties waarover hij een standpunt moest innemen. De vraag was niet meer hoe hij zou kunnen goedmaken wat hij iemand anders had aangedaan. De vraag was hoe hem recht gedaan zou kunnen worden.

Hij lag in het donker een beetje te glimlachen en gluurde naar de nieuwe pop die hij had uitgekozen. Hij dacht – zeker weten deed je het nooit – maar hij dacht dat die het langer zou uithouden dan de andere. Ze moest alleen met haar verleden leren omgaan, zoals hij dat zelf ook had geleerd. Ze had alleen een vaste hand nodig, *zijn* vaste hand.

En eindeloos veel liefde. Zijn heel bijzondere liefde die haar de weg zou wijzen.

Hij aaide voorzichtig over haar rug. Per ongeluk, of misschien omdat hij de verwondingen die hij haar had toegebracht gewoonweg niet zag,

streefde hij recht over een van de meest verse blauwe plekken, die als een donker meertje op haar ene schouderblad zat. Ze schrok wakker en draaide zich naar hem om. Haar ogen glommen van angst, ze wist nooit wat haar te wachten stond als het donker werd.

‘Het is tijd, Pop. We kunnen beginnen.’

Er brak een mooie, slaapdrongen glimlach door op haar tere gezichtje.

‘Morgen is het zover,’ fluisterde hij.

Toen liet hij zich terugrollen op zijn rug en hij richtte zijn blik weer op de vlieg op het plafond. Wakker en paraat. Zonder rust.

DINSDAG

MIDDELEN IN DE zomer, toen het maar bleef regenen, verdween het eerste kind. Op een dinsdag; een gewone dag, die voor zomaar een willekeurige dag had kunnen doorgaan, maar uiteindelijk het leven van een aantal mensen ingrijpend veranderde. Van die mensen was Henry Lindgren er een.

Het was de derde dinsdag van juli en Henry draaide een extra dienst op een rit van de X2000 van Göteborg naar Stockholm. Henry werkte al heel lang als conducteur bij de Zweedse spoorwegen, hoe lang, daar dacht hij liever niet over na, en hij wist niet goed wat er van hem terecht moest komen als hij eenmaal met pensioen gestuurd zou worden. Hoe moest hij de tijd doorkomen, zo eenzaam als hij was?

Misschien lag het aan Henry Lindgrens oog voor detail dat hij zich de jonge vrouw naderhand nog zo goed kon herinneren die tijdens de reis haar kind kwijt zou raken. Een jonge, roodharige vrouw met een groene linnen bloes en open sandalen die haar blauwgelakte teennagels vrijlieten. Als Henry en zijn vrouw een dochter hadden gekregen, had die er vermoedelijk precies zo uitgezien, want zijn vrouw had vuurrood haar gehad.

Het dochtertje van de roodharige vrouw leek echter totaal niet op haar moeder, viel Henry op toen hij hun kaartjes knipte, vlak nadat ze het station van Göteborg hadden verlaten. Het meisje had donker, kastanjebruin haar dat in zulke zachte golven om haar hoofd viel dat het bijna onecht leek. Het viel zacht op haar schouders en kroop als het ware naar voren en omlijstte haar kleine gezichtje. Ze had een donkerder teint dan haar moeder, en grote blauwe ogen. Ze had kleine groepjes sproeten op haar neus, die haar gezicht minder popperig maakten. Toen Henry langs hen heen liep, glimlachte hij naar haar. Ze glimlachte verlegen terug. Henry vond dat het meisje er moe uitzag. Ze wendde haar ogen af en keek uit het raam. Haar hoofd rustte tegen de rugleuning.

‘Lilian, je moet je schoenen uittrekken als je met je voeten op de

bank wilt zitten,' hoorde Henry de vrouw tegen het kind zeggen net toen hij zich omdraaide om het kaartje van de volgende passagier te knippen.

Toen hij zich daarna weer naar hen omdraaide, had het kind haar sandalen uitgeschopt en haar benen onder zich opgetrokken. De sandalen lagen er nog toen zij al verdwenen was.

Het werd een rommelige treinreis van Göteborg naar Stockholm. Er waren veel mensen naar de tweede stad van het land gekomen om een van de grootste artiesten van de wereld te zien optreden in het Ullevi-stadion. Die verlieten Göteborg weer met de ochtendtrein waarop Henry conducteur was.

Henry kreeg eerst problemen in wagon vijf, waar twee jongemannen hun stoel ondergekotst hadden. Ze hadden een kater na de gebeurtenissen in Ullevi en Henry moest schoonmaakmiddel en natte doekjes halen. Ongeveer tegelijkertijd begonnen twee jonge meiden in wagon drie ruzie te maken. Een blond meisje beschuldigde een brunette ervan dat ze had geprobeerd haar vriendje af te pakken. Henry probeerde vergeefs te bemiddelen tussen de twee, maar het werd pas weer rustig in de trein toen ze Skövde al voorbij waren. Toen, eindelijk, vielen alle herrieschoppers in slaap en Henry dronk een kop koffie met Nellie, die in de restauratiewagen werkte. Onderweg terug zag Henry dat ook de roodharige vrouw en haar dochtertje Lilian in slaap waren gevallen.

Daarna werd het een tamelijk rustige reis, totdat de trein nog slechts enkele tientallen kilometers van zijn eindbestemming verwijderd was. Toen ze bijna in Flemingsberg waren, deelde Arvid Melin, de tweede conducteur, door de luidsprekers mee dat ze vijf à tien minuten te laat in Stockholm zouden aankomen. De machinist had het bericht gekregen dat er op het laatste deel van het traject naar Stockholm Centraal een seinprobleem was.

Toen de trein stilstond in Flemingsberg, zag Henry de roodharige vrouw opeens alleen uit de trein stappen. Discreet sloeg hij haar gade door het raam van het kleine hokje in wagon zes, dat gereserveerd was voor treinpersoneel. Hij zag haar een paar kordate stappen over het perron zetten naar de andere kant, waar minder mensen waren. Ze haalde iets uit haar handtas, een mobieltje misschien? Hij nam aan dat het kind nog steeds lag te slapen. Ze sliep in ieder geval nog wel toen de trein Katrineholm voorbijdenderde. Henry zuchtte. Waar was hij in vredesnaam mee bezig? Zat hij mooie vrouwen te bespioneren?

Henry wendde zijn ogen af en begon aan een kruiswoordpuzzel in

het laatste nummer van *Året Runt*. Hij zou zich nog vaak afvragen wat er was gebeurd als hij de vrouw op het perron nooit uit het oog had verloren. Het maakte niet uit hoeveel mensen hem ervan probeerden te overtuigen dat hij dat nooit had kunnen voorzien, dat hij zichzelf geen verwijten moest maken. Henry was en bleef ervan overtuigd dat het leven van een jonge moeder verwoest was omdat hij zo nodig een kruiswoordpuzzel in een tijdschrift moest oplossen. Dat kon hij op geen enkele manier ongedaan te maken.

Henry was nog steeds bezig met de puzzel toen hij Arvids stem door de luidsprekers hoorde. Alle passagiers moesten weer op hun plaats gaan zitten. De trein was nu gereed om door te rijden naar Stockholm.

Naderhand kon niemand zich herinneren dat ze een jonge vrouw achter de trein aan hadden zien rennen. Maar zo moest het toch geweest zijn, want maar een paar minuten later kreeg Henry een dringend telefoontje. Een jonge vrouw, die op stoel nummer zes in wagon twee had gezeten, naast haar dochter, was op het perron van Flemingsberg achtergebleven toen de trein zich weer in beweging had gezet, en was nu in een taxi onderweg naar het centrum van Stockholm. Dus zat haar dochter alleen in de trein.

‘Verdomme,’ vloekte Henry toen hij ophing.

Hij kon ook nooit iets aan een ander overlaten zonder dat er problemen van kwamen. Hij kreeg ook nooit een moment rust.

Ze overwogen niet om de trein op een eerder station tot stilstand te brengen, omdat ze al zo dicht bij de plaats van bestemming waren. Henry liep met snelle tred naar wagon twee, waar hij het dochtertje van de vrouw met het rode haar die hij op het perron had zien staan alleen zag zitten. Hij maakte daaruit op dat haar moeder de vrouw moest zijn die de trein had gemist.

Via zijn mobiele telefoon meldde hij aan de communicatiecentrale dat het meisje nog sliep, dat het hem niet nodig leek haar op te schrikken met informatie over de afwezigheid van haar moeder voordat ze er waren. Daar was iedereen het mee eens en Henry beloofde dat hij zich persoonlijk om het meisje zou bekommeren als de trein was gestopt. Persoonlijk. Een woord dat nog lang door Henry’s hoofd zou blijven galmen.

Net toen de trein station Zuid passeerde begonnen de meiden in wagon drie weer te ruziën en te schreeuwen. Henry hoorde het geluid van brekend glas toen een passagier die van wagon twee naar wagon drie liep de tussendeuren opendeed, en toen moest hij het slapende kind alleen laten. Gestrest riep hij Arvid op via zijn combifoon.

‘Arvid, kom onmiddellijk naar wagon drie!’ bulderde hij.

Er kwam geen enkele reactie van zijn collega.

Pas toen de trein met zijn karakteristieke gesis, als de zware, moeizame uitademing van een bejaarde, tot stilstand kwam, slaagde Henry erin de twee meisjes uit elkaar te halen.

‘Hoer!’ brulde de blonde.

‘Slet!’ luidde het weerwoord van haar vriendin.

‘Wat een taal, wat een taal,’ zei een oude dame die net was opgestaan om haar koffer uit het rek te halen.

Henry liep snel langs de mensen heen die in de rij stonden in het gangpad om de trein te verlaten, en riep over zijn schouder: ‘Nu doen jullie wat ik zeg, meisjes, onmiddellijk de trein uit!’

Intussen liep hij door naar wagon twee. Als het kind maar niet wakker was geworden. Maar hij was er al bijna.

Henry moest een paar mensen bijna omverduwen op zijn korte wandeling, en naderhand kon hij zweren dat hij nog geen drie minuten was weg geweest.

Het kleine aantal minuten veranderde echter nergens iets aan.

Toen hij terugkwam in wagon twee was het slapende kind weg. Haar sandaaltjes stonden nog op de grond. Alle mensen die onder het toezien van Henry Lindgren van Göteborg naar Stockholm waren gereisd stroomden de trein uit, het perron op.

ALEX RECHT WERKTE al meer dan een kwart eeuw bij de politie. Hij vond daarom dat hij naar eer en geweten mocht beweren dat hij een gedegen ervaring had met politiewerk en dat hij in de loop der jaren eveneens een behoorlijke dosis vakkbekwaamheid en een goede intuïtie had opgedaan. Hij had, kreeg hij vaak te horen, ‘buikgevoel’.

Er waren weinig dingen zo belangrijk voor een politieman als juist dat buikgevoel. Daaraan herkende je de vakkundige rechercheur, daarin onderscheidde de goede zich van de minder goede. Het buikgevoel kwam nooit in de plaats van feiten; het vulde ze aan. Wanneer alle feiten op tafel lagen, wanneer alle puzzelstukjes waren geïdentificeerd, dan kwam het erop aan dat je begreep wat je zag en dat je de stukjes kennis die je voor je had tot een geheel kon samenvoegen.

‘Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren,’ had Alex’ vader gezegd in de toespraak die hij hield toen zijn zoon zijn eerste aanstelling bij de politie had gekregen.

Eigenlijk had Alex’ vader graag gewild dat zijn zoon dominee was geworden, net als alle andere oudste zonen in de familie tot dan toe. Dat zijn zoon liever politieman wilde worden vond hij moeilijk te verteren.

‘Het politievak is feitelijk ook een roeping,’ had Alex gezegd om hem gunstig te stemmen.

Zijn vader had er een paar maanden over nagedacht, en had toen laten weten dat hij van plan was de beroepskeuze van zijn zoon te accepteren en te respecteren. Misschien werd dat ook wat gemakkelijker doordat Alex’ broer er later wel voor koos om dominee te worden. Alex was zijn broer hoe dan ook eeuwig dankbaar.

Alex werkte graag met mensen die zich, net als hijzelf, geroepen voelden om dit werk te doen. Hij werkte het liefst met mensen met een goede intuïtie en een goed ontwikkeld gevoel voor wat feiten waren en wat onzin was.

Misschien, dacht hij bij zichzelf toen hij in de auto zat op weg naar Stockholm Centraal, misschien kon hij daarom zijn nieuwe collega

Fredrika Bergman niet echt aardig vinden. Ze scheen zich niet geroepen te voelen tot haar taak en er niet bepaald veel aanleg voor te hebben. Maar aan de andere kant verwachtte hij ook niet dat ze het erg lang zou uithouden bij de politie.

Alex gluurde discreet naar haar. Ze zat met een onbegrijpelijk rechte rug op de passagiersstoel naast hem. Hij had zich even afgevraagd of ze een militaire achtergrond had. Hij had zelfs gehoopt dat dat het geval was. Maar hoe hij ook zocht in haar papieren, hij vond geen enkele aanwijzing dat ze ook maar een uur bij het leger had gezeten. Alex had gezocht. Dan zou ze wel gewoon veel geturnd hebben, want zo'n rechte rug had geen enkele normale vrouw die nooit iets spannenders had gedaan in haar leven dan aan de universiteit studeren.

Alex kuchte discreet en vroeg zich af of hij iets over de zaak moest vertellen voor ze er waren. Fredrika had dit soort zaken per slot van rekening nog niet eerder bij de hand gehad. Hun blikken ontmoetten elkaar even en toen keek Alex weer naar de weg.

‘Druk vandaag,’ mopperde hij.

Alsof er dagen waren waarop er geen auto's reden in de binnenstad van Stockholm.

Alex had in zijn jaren bij de politie met een relatief groot aantal verdwenen kinderen te maken gehad. Daardoor was hij in de uitdrukking ‘Kinderen raken niet zoek, mensen raken ze kwijt’ steeds meer waarheid gaan zien. Achter bijna elk verloren kind stond een verloren ouder. Een slappe figuur, die naar Alex' mening überhaupt nooit kinderen had moeten krijgen. Het hoefde niet per se iemand te zijn met een schadelijke levensstijl of met alcoholproblemen. Het kon evengoed iemand zijn die veel te veel werkte, die veel te vaak en op een veel te laat tijdstip met zijn vrienden op stap ging, of iemand die zich gewoon niet genoeg van zijn kinderen aantrok. Als kinderen de plaats kregen die ze verdienden in het leven van volwassenen, verdwenen ze ook minder vaak. Tot die conclusie was Alex tenminste gekomen.

Er hingen dikke, donkere wolken aan de hemel en toen ze uitstapten, waarschuwde een zacht gerommel voor onweer. De lucht was onbegrijpelijk vochtig en zwaar. Het was een dag waarop je niets liever wenste dan regen en onweer, zodat de lucht weer gemakkelijker in te ademen zou worden. Een bliksemschicht tekende zich mat af tegen de wolken ergens achter het oude centrum. Het zag er weer dreigend uit.

Alex en Fredrika liepen snel de hoofdingang van het Centraal Station binnen. Het derde lid van het onderzoeksteam, Peder Rydh, belde

Alex op zijn mobiel dat hij onderweg was. Alex was opgelucht. Hij wilde liever niet met alleen een kantoorfiguur als Fredrika aan zo'n onderzoek beginnen.

Het was al halfvier geweest toen ze op het perron bij spoor zeven-tien stonden, waar de trein na binnenkomst aan een regelrecht plaatsdelictonderzoek was onderworpen. De spoorwegen deelden mee dat het onduidelijk was wanneer de trein weer in gebruik genomen kon worden, wat uiteindelijk die dag tot een aantal vertragingen zou leiden. Er stonden maar een paar mensen op het perron die geen politie-uniform droegen. Alex nam aan dat de roodharige vrouw die er vermoeid, maar beheerst uitzag, en op een blauwe plastic bak zat waar 'zand' op stond, de moeder van het verdwenen kind was. Hij voelde intuïtief aan dat de vrouw niet zo'n ouder was die haar kind kwijtraakt. Hij slikte even. Als ze het kind niet was kwijtgeraakt, was het ontvoerd. Als het ontvoerd was, werd het ingewikkeld.

Alex maande zichzelf tot kalmte. Hij wist nog te weinig over de zaak om hem niet totaal onbevooroordeeld te behandelen.

Een jongeman in een politie-uniform kwam over het perron op Alex en Fredrika af lopen. Zijn handdruk was stevig, maar ietwat vochtig, zijn blik enigszins gestrest en ongeconcentreerd. Hij stelde zich kort en goed voor als Jens. Alex raadde dat hij nog niet zo lang van de politie-academie af was en dat dit een van zijn eerste zaken was. Het was bangstigend hoe weinig praktijkervaring nieuwe agenten hadden als ze aan hun eerste baan begonnen. Het eerste halfjaar straalden ze gewoonweg verwarring en soms zelfs pure paniek uit. Alex vroeg zich af of de jongeman die hij nu een hand gaf niet op de rand van paniek balanceerde. Waarschijnlijk vroeg hij zich ook af wat Alex daar in vredesnaam deed. Het kwam zelden of nooit voor dat een hoofdinspecteur er zelf op uitging om een verhoor af te nemen. In ieder geval niet in zo'n vroeg stadium van een onderzoek.

Alex wilde net zijn eigen aanwezigheid verklaren toen Jens begon te praten, snel en hortend.

'Pas dertig minuten nadat de trein was gearriveerd hebben we de melding gekregen,' rapporteerde hij met schelle stem. 'En toen waren bijna alle passagiers het perron al af. Ja, iedereen behalve zij daar.'

Hij maakte een breed gebaar naar een groepje mensen dat een eindje achter de vrouw die Alex als de moeder van het kind had geïdentificeerd, stond opgesteld. Alex keek stiekem op zijn horloge. Twintig voor vier. Het kind was al bijna anderhalf uur weg.

‘De trein is helemaal doorzocht. Ze is nergens. Het kind dus, een meisje van zes. Nergens te vinden. En niemand lijkt haar te hebben gezien. In ieder geval niemand die wij hebben gesproken. Alle bagage staat er nog. Het meisje heeft helemaal niets meegenomen. Niet eens haar schoenen. Die lagen nog op de vloer bij haar stoel.’

De eerste regendruppels vielen boven hen op het dak. Het gerommel van het onweer klonk nu iets dichterbij. Alex bedacht dat hij nog nooit zo’n slechte zomer had meegemaakt.

‘Is dat de moeder van het meisje?’ vroeg Fredrika en ze knikte discreet in de richting van de roodharige vrouw.

‘Ja, precies,’ zei de jonge politiemans. ‘Sara Sebastiansson heet ze. Ze zegt dat ze niet van plan is naar huis te gaan voordat we het meisje hebben gevonden.’

Alex zuchtte inwendig. Natuurlijk was de roodharige vrouw de moeder van het kind. Zelf hoefde hij zoiets niet te vragen; dat wist hij, dat voelde hij gewoon. Het ontbrak Fredrika ten enenmale aan dat soort intuïtie. Ze stelde altijd vragen en was nog kritisch ook. Alex ergerde zich. Zo kon je geen politiewerk doen. Hopelijk zag ze zelf binnenkort in hoe ongeschikt ze was voor het werk waarvan ze zich verbeeldde dat het iets voor haar was.

‘Waarom is de politie pas na dertig minuten gewaarschuwd?’ vroeg Fredrika verder.

Alex luisterde opeens aandachtiger. Eindelijk had Fredrika een relevante vraag gesteld.

Jens maakte zich lang. Tot nu toe had hij een antwoord gehad op alle vragen die door de pas gearriveerde oudere politiemensen waren gesteld.

‘Ja, dus, het is een beetje een vreemd verhaal,’ begon Jens, en Alex zag dat hij zijn best deed om Fredrika niet aan te staren. ‘De trein bleef langer dan anders in Flemingsberg staan en toen stapte de moeder uit om te bellen. Ze liet haar dochter achter in de trein, want die lag te slapen.’

Alex knikte peinzend. Kinderen raken niet zoek, mensen raken ze kwijt. Misschien had hij de roodharige Sara verkeerd beoordeeld.

‘Op het perron kwam er een vrouw naar haar toe, naar Sara dus. Ze vroeg of ze haar wilde helpen met haar zieke hond. Intussen vertrok haar trein en die miste ze toen. Ze belde meteen de spoorwegen, met de hulp van iemand op het station van Flemingsberg, om te vertellen dat haar dochter nog in de trein zat en dat zijzelf meteen een taxi naar Stockholm zou nemen.’